

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 69/05
24.02.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у већу састављеном од судије Николе Латинковића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Војком Омчикус, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ Р Србије и др., одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду и браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К 607/04 од 12. 11. 2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. став 1. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије и оптуженог, а у присуству браниоца оптуженог, адвоката АБ, дана 24. 02. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду К 607/04 од 12. 11. 2004. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд Србије, оптуженом АА, за кривично дело тешки случајеви разбојништва, из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ Р Србије, за које је изреком првостепене пресуде оглашен кривим, утврђује казну затвора у трајању, од 5 година, а за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ Р Србије, утврђује казну затвора у трајању од 3 године, па га за кривична дела у стицају, применом одредби члана 48. и 50. ОКЗ, ОСУЂУЈЕ, на јединствену казну затвора у трајању, од 6 (шест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору, од 25. 12. 2003. године, па надаље, а жалба браниоца оптуженог се одбија, као неоснована и у непреиначеном делу исте пресуде потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, оптужени АА је, изреком под 1. оглашен кривим, због кривичног дела тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ Р Србије, за које му је утврђена казна затвора у трајању, од 3 године, а изреком под 2. због кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ Р Србије, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године, па је осуђен, на јединствену казну затвора у трајању, од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору, од 25. 12. 2003. године па надаље.

Према оптуженом је на основу члана 69. ОКЗ, изречена мера безбедности, одузимања предмета и то: једног аутоматског пиштоља марке "аа", калибра 7,65 мм, фабричког броја ___ са пригушивачем, број __, два оквира, 30 комада метака калибра 7,65 мм, један пиштољ марке "бб", калибра 9 мм, фабрички број ___ са два оквира и 30 комада метака.

Обавезан је да оштећеној "ВВ", на име накнаде штете, исплати износ, од 397.810,50 динара.

Оптужени је обавезан, да плати на име паушала износ, од 15.000,00 динара у року, од 30 дана, по правноснажности пресуде.

Против те пресуде изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању;

- бранилац оптуженог, адвокат АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и имовинско правном захтеву, са предлогом, да се првостепена пресуда, укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне јединствена казна затвора у краћем временском трајању;

Бранилац оптуженог је поднео одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца, са предлогом, да се жалба Окружног јавног тужиоца, као неоснована, одбије. У одговору на жалбу је стављен захтев, да оптужени буде обавештен о седници већа.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у писменом поднеску Кж број 189/05 од 31. 01. 2005. године, је предложио, да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца и првостепена пресуда преиначи у смислу жалбених навода, а да се жалба браниоца оптуженог усвоји у делу одлуке о имовинско правном захтеву, а да се у осталом делу жалба браниоца оптуженог, као неоснована, одбије.

Пошто је поступао у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд Србије је, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије и оптуженог, а у присуству браниоца оптуженог, размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени навода у изјављеним жалбама и писменом поднеску заменика Републичког јавног тужиоца Србије, те одговору на жалбу, коју је поднео бранилац оптуженог, на жалбу Окружног јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које другостепени суд, поводом изјављене жалбе, увек пази по службеној дужности – члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Поред тога, првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се указује у жалби браниоца оптуженог, јер је изрека пресуде разумљива, није противречна сама себи, иста садржи довољно разлога о одлучним чињеницама, који су јасни и нису међусобно противречни.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог, побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а стим у вези и због погрешне примене кривичног закона.

Ово због тога што је чињенично стање у побијаној пресуди потпуно и правилно утврђено, правилном оценом одбране оптуженог и других изведених доказа у погледу свих битних елемената кривичног дела, за које је оптужени оглашен кривим.

При свему томе, неоснован је жалбени навод да првостепени суд није тачно утврдио чињенично стање у односу на висину прибављене имовинске користи, те да је због тога изрека побијане пресуде противречна спроведеним доказима. Поред тога, наводи и то да утврђивање стварне штете није спроведено одмах истог дана, већ је штета приказана тек по враћању предмета оштећеној банци, што се односи на еуро чекове и чекове америкин експреса.

Наиме, првостепени суд је из изведених доказа поуздано утврдио, да је код оптуженог у закупљеном ГГ

где су иначе пронађени отисци оптуженог, а у ком стану је накнадно приликом претреса од стране МУП-а пронађено оружје, које је ближе описано у изреци првостепене пресуде под тачком 2. као и чекови и део новца одузетог из "ВВ", који су од оптуженог одузети и враћени оштећеном, а који у свему одговарају по својим бројевима, новцу и чековима наведеним у спецификацији "ВВ" банке, као и записнику о накнадној контроли. С тим у вези је првостепени суд, на основу изведене спецификације и из записника, као и читањем исказа представника оштећене банке, ДД, поуздано утврдио, да је наведеном приликом из банке одузет новац, као и чекови у количини и врсти како је то наведено у изреци првостепене пресуде, под 1. с тим, да није враћена целокупна сума новца, већ да је враћена сума умањена за 397.810,50 динара, зашта је истакнут оштетни захтев. С тим у вези, неоснована је одбрана оптуженог, која се понавља у жалби његовог браниоца, да оптужени новац није делио са осталим извршиоцима, већ да је све донео у стан, јер од момента противправног одузимања новца, до лишења слободе и претресања стана је прошао извршени временски период, па је могуће, да су део износа новца, узели остали извршиоци с обзиром, да је неспорно утврђена одузета количина новца, као и количина новца која је пронађена у стану, посебно када се има у виду, да је приликом претресања, утврђено, да су одузете ствари, као и оружје били сакривени.

Према томе, на супрот наводима у жалби браниоца оптуженог, чињенично стање је потпуно и правилно утврђено и на тако чињенично стање је правилно примењен закон, када је првостепени суд, радње оптуженог ближе описане у изреци првостепене пресуде под 1. правно квалификовао, као радње кривичног дела, тешки случајеви разбојништва из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ РС, јер је неспорно утврђено да је оптужени у саставу групе, заједно са још два НН лица, употребом силе и претње да ће непосредно напасти на живот радника банке на штету "ВВ", у намери прибављања противправне имовинске користи, одузео покретне ствари – новац и чекове у вредности од преко 850.000,00 динара, при чему је био свестан свога дела и хтео извршење истог.

Чињенично стање је потпуно и правилно утврђено у делу одлуке изреке под 2. којим је оптужени оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ-а, јер је оптужени у потпуности признао извршење овог кривичног дела, а његово признање је потврђено и потврдом о одузетим предметима, и чињеницом да је приликом претреса стана пронађено оружје које је ближе описано у тачки 2. изреке, а вештачењем је утврђено да је реч о ватреном оружју и муницији, укључујући ту и оружје чије држање грађанима уопште није дозвољено.

Правилно је првостепени суд ове радње оптуженог правно квалификовао као радње кривичног дела из члана 33. став 2. у вези става 1. ЗООМ-а РС.

У ствари у овој жалби се понавља одбрана оптуженог, са главног претреса, која је била предмет оцене од стране првостепеног суда и који је у образложењу своје пресуде, дао јасне и убедљиве разлоге, за своје ставове, које у свему прихвата и Врховни суд.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог неоснована, а да је жалба Окружног јавног тужиоца у овом делу основана.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о врсти и висини казне, правилно утврдио и оценио све олакшавајуће околности, које у смислу члана 41. ОКЗ, утичу на врсту и висину казне. Тако је од олакшавајућих околности првостепени суд, имао у виду, признање оптуженог, ранију неосуђиваност, младост и изражено кајање и спремност да не чини нова кривична дела, а у одсуству отежавајућих околности, првостепени суд је наведеним олакшавајућим околностима, дао карактер особито олакшавајућих околности у смислу члана 42. и 43. ОКЗ.

Међутим, основано се жалбом Окружног јавног тужиоца у Београду наводи, да наведене олакшавајуће околности не могу имати карактер особито олакшавајућих околности и да у овој кривично правној ствари првостепени суд није у довољној мериценио степен друштвене опасности кривичног дела у питању.

Зато је Врховни суд преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији налазећи да наведене олакшавајуће околности, које су правилно утврђене од првостепеног суда, немају карактер особито олакшавајућих околности, па је оптуженом АА, за кривично дело из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. у вези става 1. КЗ РС, за које је изреком првостепене пресуде под 1. оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању, од 5 година, а за кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији РС Србије, за које је изреком

првостепене пресуде, под 2. оглашен кривим - казну затвора у трајању, од 3 године, па га је за кривична дела у питању, осудио применом одредаба из члана 43, 48. и 50. ОКЗ, на јединствену казну затвора у трајању од 6 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору, налазећи да је ова казна нужна а уједно и довољна, ради постизања сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ и истовремено одговара степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршених кривичних дела.

Правилна је првостепена пресуда у делу одлуке о имовинско правном захтеву.

Са свега напред изложеног, а на основу члана 391. и 388. ЗКП, Врховни суд је, одлучио, као у изреци.

Записничар Председник већа-судија

Војка Омчикус, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

МЂ